

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

HOOFDREDACTEUR: J. W. VAN PIENBROEK. GRIFFIER: G. DE JOSSELIN DE JONG. REDACTEUREN:
J. KNEPPELHOUT — P. J. DE LINT — N. A. STIGTER

VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER
TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25
ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: NAAMLooZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6
15e JAARGANG 23 DECEMBER 1938 14 BLZ. No. 15

KERSTNUMMIER

DELFTSCHE SCHOUW

Zooals gelijk wanneer
Een bloemekool ontspruit
En met haar jaarlijksch gif
De lintenkliek bespuit,
Die opgedoft en zat
Toch niet het fijne vat
Van O'Brandy's rake woorden,
Zoo is de Schouw zich welbewust
Nog eens te moeten onderstrepen
Wat door jenever is gesust
En door de schare niet begrepen.

Doordrijver Fortuyn,
Fader fan de Almanak,
Drijft nog
Op het ferschaalde schuim.
Fan de Lustrumsenaatskak.
Mislukte allemansfrind.
Ferliest gelukkig nu
Sijn laatste lint.

l'Heure exquise
Pour le petit marquis
Qui se porte comme un ivrogne,
Dans ses Almanac-besognes.
Et ce monsieur Bordes
Boit
Sans cesse
Bah!

Vogel Phoenix zat te turen,
Op nieuwe vacaturen.
Maar niemand
Wou zich meer aan hem vermoeien.
Behalve
Djongos Boeye
Die tot schand
Van het Corps
Met het oude wijf Jeroen
Hangt voor.

In de kring
bij het buffet
Hebben zij
hun plaatsje al bezet.
Zitten daar met Senaat
En andere eieren
(Knobel en Beaufort)
Over het sociale Corps
Te meieren.

Satelliet van Reep Verloren,
Arrogante boerenvlegel,
President van plofmotoren,
Roodbevoren ijstruipegel,
Scharrelt Wiersum
Door de Societeit
Als de knor
Niet schaatsen rijdt.

Herbertijsbaisschuurman,
Wakberichten conservator,
Toch niet verhoeden kan,
De misstap van den chefsenator
(in het water).

Cliché bereidwillig afgestaan door
C. W. PANNEVIS' Zaahteelt en
Zaadhandel N.V.

AFSCHEID.

Ik zet mijn hoed op, en wil weggaan.
 O ja, ik moet nog afscheid nemen en begin meteen.
 Dag, mijnheer de Hoofdredacteur, ik hoop dat U nog veel copie in het a.s. nieuwe jaar zult krijgen.
 Dag, mijnheer de Griffier; moge de Redactie door Uw enthousiast handelen, vele kruiken verwerven!
 Adieu, mijnheer de oudste Redacteur; zal ik nog vele goede stukjes in Uw blad lezen?
 Ik moet dan even om de tafel — waarop sinds de jongste wisseling een paar witte bloemen prijken — loopen om het andere gedeelte van de redactie te bereiken.
 O, mijnheer de eena oudste redacteur, hoe jammer van U afscheid te nemen. Ik zie zijn tintelende oogen . . . O, nee, denk ik, laat ik hem niet sarren en zeg kortaf „Bonjour”.
 Mijnheer de Jongste, dat U in deze bijzondere functie veel succes mag oogsten!
 Dan zie ik nog even de kamer rond. Rommel is er en zal er altijd blijven.
 Ik trek mijn dikke winterjas aan en hoor onderwijl het aanhoudend getik der zetmachines. Het valt me nu weer op, daar door de gewoonten men meestal zulke eentoonige klanken niet meer hoort.
 Op de trap ontmoet ik het meisje van het kantoor dat altijd de post komt brengen.
 „Er is telefoon voor Mijnheer v. P.,” zegt ze met haar hooge stem.
 „O,” zeg ik, „laat U maar, ik zal Mijnheer wel even waarschuwen, want ik heb boven nog iets vergeten.”
 Ik schiet langs het smalle trapje weer naar boven, zonder mijn hoofd te stooten, en zwaai de redactiekamer binnen, waar ik de Jongste, die copie en correctie naar beneden zal brengen, bijna ondersteboven loop. Een gevloek en: „Kun je niet uitkijken,” wordt naar mijn hoofd geslingerd, en dan passeeren we elkaar netjes en ik stap weer binnen.
 „Mijnheer de H. R., een oogenblikje, maar net schiet me te binnen dat ik nog vergeten heb afscheid te nemen van de lezers.”
 „Gaat Uw gang,” antwoordt hij met zijn donkere stem.
 Lezers, U allen, die getrouw de Spiegel onder oogen namen en zich in deze verdiept hebben, werp ik een beminnelijk adieu toe. Waren Uw eigen vruchten misschien spaarzaam of nihil, U doet dan toch de moeite zich in de Spiegellectuur te verdiepen. U interesseert zich dan toch wat er in het Corps leeft. Immers, zij geeft alle belevnissen, soms als aankondiging, soms als uitgebreid verslag en in 't bijzonder als redactioneel, weer. U allen, die dit begrijpen, geldt voornamelijk dit „Adieu”. Anderen die af en toe maar een stukje onder de oogen zien, moeten dit maar als zoodanig beschouwen en tegen hen zwijg ik verder.
 Een laatste blik in de besneeuwde Vloew, doen me er aan herinneren hoe heerlijk warm het hier is.
 Dan zet ik mijn hoed weer op en daal het trapje weer af. Allerlei bekende beelden en geluiden merk ik weer op. Het geklots van de stappen op de houten planken, het geraas van de persen, die het zetsel als een razende onder de rol doen verdwijnen. Dan neem ik een strookje papier en werk dit in het gleufje van de tijd klok. Een tik, en ik zie de preciese tijd, waarop mijn taak beëindigd is. Ik lever het briefje bij het kantoor in, om deze datum voor de Chronologische lijst te laten opnemen.
 Buiten slaat de Decemberkoude om mijn ooren. Vol met gedachten aan de Spiegel, loop ik door de mulle sneeuw langs de Hippolytus. Wonderlijk stil is het buiten, daar de sneeuw alle geluiden van wielen op de keien, dempt.
 Alle winkels zijn versiert voor het Kerstfeest. Roode tulpen, groene hulst, kerstboompjes met kaarsjes. Vele brandende kaarsjes tooien in de étalages en dan ineens schiet me deze vergelijking te binnen.
 De Spiegel is ook als een kaars.
 Ik blijf even staan en kijk er naar.
 Zij straalt licht uit, zij geeft zelfs ook warmte; zij heeft vet, de stof die haar branden doet en zij heeft daarbij een pit noodig, die haar meteen haar stevigheid geeft. Men kan er naar kijken, dan ziet men de vlam flikkeren; er zit leven in! Dan vervolg ik mijn weg naar de Societeit. H. R. H.

De Heer H. Reilingh heeft aan zijn voornemen, uit de Redactie te willen treden, heden gevold gegeven.

IK HEB DEN GRAAF VERMOORD.

„Het Residentie Tooneel”.

Sherlock Holmes was een detective, die behalve over een zeer groot deduceerend en combineerend vermogen, ook een heele dosis humor tot zijn beschikking had. Dit is iets, wat wij zeer in hem waardeeren, en wat in andere „thrillers” of „detective-stories” maar al te vaak ontbreekt. Zoo slim zitten dergelijke verhalen meestal in elkaar, dat het heele effect berekend is op de spanning die de daden van de helden teweeg brengen, zoodat na de ontkenning van het geval het verhaal onmiddellijk gedoemd is vervelend, en dus beëindigd te worden.

Er zal een misdad ontdekt worden — een moord is een zeer gangbare vorm hiervoor — en de hoofdpersoon-detective staat voor de moeilijke taak den dader op te sporen. Iedereen ontkent ten stelligste iets met de zaak uitstaande te hebben, tot tenslotte uit een trouvaille van de detective blijkt dat hij, die men daartoe het minst in staat achtte, de dader is.

„Ik heb den Graaf vermoord!” is een zeer origineele variant op dit thema. Er is ook hier een moord gepleegd — het slachtoffer is Graaf Mattoni — doch na eenig onderzoek valt al heel vlug de dader door den mand. Hij heeft zich versproken, en de bewijzen dat hij de moordenaar is, zijn geleverd.

Als het onderzoek echter nog wat voortgezet wordt, blijken er nog ettelijke personen te zijn, die eveneens door de mand vallen, en ook Graaf Mattoni vermoordden.

Zij allen moeten na eenigen tijd voor de bewijsvoering van de apostelen van Scotland Yard bezwijken en bekennen zich aan dit misdrijf schuldig gemaakt te hebben.

Toch wordt op het lijk van den Graaf maar één kogel gevonden!

Voilà het gegeven van dit nieuwe successtuk van „het Residentie Tooneel”. Te vertellen hoe dit verder afloopt zou natuurlijk even kinderachtig zijn als het kijken „of ze elkaar krijgen” in een liefdesroman; we zullen ons daarom tot iets anders beperken.

Het gegeven, dat al duidt op de groote fantasie en de slimheid van den schrijver is met veel élan, maar vooral ook op een zeer geestige wijze uitgewerkt. Geen moment verflauwt de actie op het tooneel, de toeschouwer wordt van het begin tot het eind geboeid, terwijl hij zich ondertusschen kostelijk amuseert om mis La Lune, de masselende Jood en de beide Scotland Yard „boys”. Werkelijk een meesterlijk geschreven tooneelstuk.

* *

Adolphe Engers is weer prachtig als de oude rot van Scotland Yard, die de „School-detective” Rains (Paul Steenberg) nog wel eens even een lesje zal geven. Hoewel we er eenigszins aan twifelen, of de schrijver zich zijn inspecteur zoo voorgesteld heeft als Adolph Engers hem speelt, is hij onbetaalbaar.

Bernard K. Froy (Johan de Meester) is ongetwijfeld de moordenaar, en speelt dit, zooals we dat van hem gewoon zijn, voortreffelijk.

Doch dan komt de vader van Mattoni's vrouw, het zeer geachte Hoogerhuislid (Piet Bron), die een zitting van het parlement moet laten voorbijgaan omdat hij onder verdenking staat. Ondertusschen blijkt hij slimmer te zijn, dan Scotland Yard, iets wat in de detective-litteratuur tot de zeldzaamheden behoort.

Miss La Lune, een prachtige Mae-West-imitatie van Mimi Boesnach, heeft gelukkig werkelijk niets met den moord te maken, hoewel het verhoor een ondeugend licht werpt op de gedragingen van deze „dame” uit de „Midnight Follies”. De Jood, die zich aan z'n Fransche vriend alleen maar in cijfers verstaanbaar weet te maken, is ook in zeer goede handen.

Alex Pola, als de nerveuse hospes van Oxley Court is ook een van de weinigen, die niet onder verdenking staat, kortom, het Residentie Tooneel geeft in een zeer goede bezetting de vertooning van „Ik heb den Graaf vermoord!”, en het is een van de beste stukken, die wij in de laatsten tijd van hen zagen. We kunnen iedereen dit stuk van ganscher harte aanbevelen.

* *

Reeds eerder werd in deze kolommen de wensch geuit, dat de Sten en Schouwburg-Commissie dit jaar wederom voor de bekende reductie-kaarten zou zorgen. Vooral nu er zulke uitstekende stukken in de Koninklijke Schouwburg in Den Haag gegeven worden, lijkt het ons niet overbodig, dezen wensch nogmaals te herhalen; het Schouwburgbezoek is op het oogenblik wel zeer de moeite waard!

P.

DORIS.

Ik ontmoette Doris toen ik na een lange tocht op het ijsbaantje aankwam om wat uit te rusten en een glas heete anijsmelk te drinken in de koek-en-sopie-kraam. Het was zoo een echt gezellig boerenijsbaantje vlak bij een dier dorpen, waarvan het sierlijke kerktorentje al van verre de schaatsenrijder tot zich lokt. Het baantje was feestelijk versierd met vlaggetjes en slingers en een draaiorgel speelde walsen. De boerendochters en boerenjongens zwierden paarsgewijs lustig schoone krullen op de maat van de muziek, de meester hield toezicht op de schooljeugd, die ijsvrij had gekregen, en trachtte de kleuters de eerste beginselen van het schaatsenrijden bij te brengen. Doris was de ijsveger. De eenige ijsveger. Hij liep op groote met stroo gevulde klompen rond en veegde zoo nu en dan met een zwierig gebaar van zijn reusachtige bezem een hoopje sneeuw op zij. Doris was een opvallende figuur met zijn groote eenigszins gebogen gestalte; hij had een lange grijze baard die breeduit meewuifde als zijn bezem over het ijs streek. Hij droeg een vaal pilo-pak met veel stukken er in gezet en op zijn hoofd had hij een vettige slappe vilthoed. Doris scheen altijd eenigszins in gedachten verzonken; als hij een paar veges had gedaan, zette hij zijn bezem op de grond en staarde dan peinzend in de verte, als zocht hij iets op de witberijpte velden en bevroren slooten.

Ik merkte al dadelijk, dat Doris ontzag had bij iedereen, zelfs bij den meester. Hij was een soort ordebewaker van de baan; hij gaf aan in welke richting er gereden moest worden en had een vermanend woord tegen de schooljongens als ze te wild krijgertje speelden en de ernstige rijders hinderden. Hij lette er op, dat al te levenslustige zwierders niet te veel plaats in beslag namen en als er een paar heethoofden tegen elkaar opreden was een enkel woord van hem voldoende om de vrede te herstellen. Zijn woord was wet en zijn gezag volkomen.

Ik raakte in gesprek met de oude baas van de koek-en-sopie-kraam. Doris, tja dat was een vreemd geval. Hij kende hem al heel lang, van vroeger toen Doris nog woonde in het dorpje. Tegenwoordig woonde hij er niet meer, niemand wist eigenlijk precies waar hij uithing of van leefde in de rest van het jaar. Maar zoo gauw er 's winters vorst kwam en de ijsbaan opening, stond Doris als vanzelfsprekend weer op zijn oude plaats de bezem te zwaaien. Iedereen vond het heel natuurlijk, hij hoorde er zoo bij, maar hoe dat allemaal gekomen was, tja dat was een vreemde geschiedenis.

Het was gebeurd lang geleden op een winterdag vlak voor Kerstmis, toen er ook ijs was net als nu. Doris was toen nog in zijn wilde jaren, een jonge vent voor den duivel niet bang en die graag naar de meisjes keek. En zij ook naar hem, want Doris was een knappe jongen.

De Vereeniging voor IJsvermaak had op een avond een feest georganiseerd voor alle boeren uit de omtrek hier op dezelfde ijsbaan. De boel was feestelijk verlicht met lampionnetjes en het dorpsharmonieorkest schetterde de mooiste muziek.

Langs de kant werd bier verkocht voor de mannen en ook voor de vrouwen als ze het lustten. Het was een prachtig feest geweest, dat wist hij nog wel.

Doris was natuurlijk present; maar ook Marie, die heette te gaan met Jan, de zoon van een rijke boer. Er werd al gefluisterd over een huwelijk in het voorjaar, maar Doris had altijd gepocht, dat hij daar nog wel een stokje voor zou steken. Hij had Marie al een heele tijd achterna geloopt, maar gek, ze scheen niets van hem te willen weten.

Eerst waren er wedstrijden geweest in het schoonrijden en Doris had zoowaar de prijs gewonnen. Hij was de held van den avond, want iedereen mocht hem graag en telkens moest hij op zijn succes drinken. Toen kreeg hij het in zijn rare kop om Marie te vragen of ze met hem rijden wilde. Eigenlijk had hij het haar niet gevraagd, maar haar gewoon opgepakt en meegenomen. In 't begin sribbelde Marie wel wat tegen voor de vorm, maar later had ze het best gevonden en van toen af zwierden ze de heele avond samen over het ijs. Doris kon prachtig rijden en Marie ook, 't was een lust om ze te zien. Ze merkten echter heelemaal niet, hoe iedereen naar hen keek; ze hadden alleen aandacht voor elkaar. Jan zat met een ruw gezicht aan de kant te kijken, maar kon er weinig aan doen, want op het ijs was hij een stuntel. Hij zou zich maar belachelijk maken als hij ook eens met haar ging rijden en Doris het verbieden durfde hij niet goed. In de biertent ging hij toen met een paar vrienden zitten drinken om wat moed te krijgen. Ze namen hem een beetje in de maling en vroegen waar Marie toch was? Ja, ze hadden gehoord, dat Doris wel wat met haar ophad, ze pasten goed bij elkaar vond hij niet? Door al dat gestook werd Jan steeds kwader en schreeuwde dat hij Doris straks wel eens zou, maar iedereen begon hard te lachen. Toen plotseling stonden ze tegenover elkaar, Jan en Doris. Doris wilde eerst doorloopen, maar Jan gaf hem een duw en schold hem uit van lafaard en nog veel ander moois. Het had een heele consternatie gegeven op de ijsbaan. De mensen hadden ze eerst vast willen houden, maar ze hadden zich losgerukt en waren op elkaar aangevlogen. 't Was gauw uit geweest. Jan was bezopen en kon de slag niet afweren; die kwam

DE GRENS.

't Was winter in Kempenland. Een laag sneeuw was den vorigen nacht de heide komen bedekken. Ook den geheelen Decemberdag had de grauwe lucht van tijd tot tijd zijn witte vlokskens over de aarde doen nederdwarrelen. De hier en daar, ver van elkander gelegen boerderijen leken temidden van de nu bedekte heidevlakte als eenzame ijsbeeren op een Poolvlakte. De boerkes en hunne wijven bleven thuis; ze hadden geen lust zich te wagen temidden der koude. Binnen vertelden ze van vroegere barre winters, lange geleden. En de kinderkens, zij luisterden met opene monden naar wat hunne ouders vertelden. Sneeuwballen zouden zij graag willen gooien, daarbuiten. Maar in huis moesten zij blijven; Vader zei het. 't Was stille en vredig in de schamele woningen der boeren. En over een paar dagen zou 't immers Kerstmis zijn; een feest in de sneeuw. Rust heerschte er over de heide.

* *

Een eindje verder, een uurke gaans, daar waar de heide op-houdt, stond het estaminet van Bolle Mie. Een kwartierke er vandaan was de grens. De kroeg van Mie werd druk bezocht, vanwege de grens, die zoo vlak bij was. Het was er altijd een leutige boel daarbinnen. Nu ook, tegen de Kerstdagen, werd daarbinnen knap gedanst en gezongen. Een groot orgel tsjingsjangde binnen de gelagkamer. Scheeve Tinus stond te draaien. Bolle Mie, die lekkere dikke, stond te tappen. Het schuim liep haar over de handen. Binnen waren Manke Sjang, Toon de Pet, Kriel, Rooie Marie, Fien de Kip, en nog een paar meides en kerels.

„Veuruut, Tinus, draoien, gannef!”

„Kump oe es efkes hier, Marie, ik wil oe es stillekes pakken.”

„Prik ze in de kuuten, Sjang.”

„Waar blijft Charles toch, en Franske?”

„Die stomme raiozdonders kunnen naotuurlijk de grens nie euverkeumen.”

* *

Twee gebogen figuren strompelen door de sneeuw. 't Zijn Franske en Charles. Ze hebben allebei eene zak over hunne rug. 't Schijnt eene zware te zijn. Ze zeggen niets tegen elkander ze zwijgen maar. Onhoorbaar loopen ze in de dikke laag sneeuw. Dat kan eene vette pot geven met Kerstmis als 't lukt, en een gezellige avond bij Bolle Mie.

„Wie bint d'r bekant, Franske.”

„Bie de heilige Petrus, jao Charles. God zie dank.”

„Halt, jongskes, oe bint gearresteerd. Oe hebt God te vroeg gedankt.”

„Verrek, wie bint geknipt, Franske.”

„Jao, nefke, ik stond achter dieën dikken boom; had oe nie gedacht, hè. Oe liep zeu naor de grond te kieken.”

„Wie gaon mit; sluit ons maor op straks, en zorg dat 't warme is.”

„Dat wordt eene gezellige Kerstavond, Charles.”

* *

't Is Kerstavond. Het sneeuwt nog, daarbuiten. De wereld slaapt. De boeren en hun gezin slapen, veilig binnen op de eenzame hei. En Bolle Mie tukt achter haar tapkast, en Sjang en Marie ronken onder de tafel. Franske en Charles droomen Kerstdroomen op hun stroo. Alles slaapt. 't Is Kerstavond.

J. K.

trouwens goed aan, recht op zijn kaak. De menschen schreeuwden angstig, toen ze Jan in elkaar zagen zakken, maar Doris drong rustig met zijn breede schouders door ze heen. Hij pakte Marie om het middel en zoo reden ze samen over de breede vaart de donkere stille nacht in.

De volgende dag werden ze gevonden bij het groote wak waar het stoomgemaal uitmondde. Doris lag half op de kant met een stuk van Marie's halsdoek in zijn hand, maar Marie zelf werd pas eenige uren later opgedrecht.

Een paar weken later verdween Doris spoorloos en jarenlang hoorde niemand iets van hem. Maar op een keer, toen de ijsbaan opening stond hij er op eens met een bezem in zijn hand en begon de sneeuw van de baan te veges. Hij zei niets en gaf ook geen antwoord als de menschen vroegen waar hij al die tijd had gezeten. Sindsdien was hij elk jaar als het vroer hier gekomen.

De baas van de koek-en-sopie-tent zweeg en ging een klant helpen. Ik bond mijn schaatsen weer onder en toen ik wegreed veegde Doris de sneeuw van het ijs met een breed gebaar van zijn bezem als een laatste groet.

N. A. S.

KERSTSTEMMING OP HET PLATTE LAND.

Dries vertelt.

's Morgens gaan ik altijd de varkens voere, daar drie stukken verder op. Ik zet dan het vrete gewoonlijk al de vorige avond aan de wegkant klaar, krek tegenover de vlonder die doar leit. Nou juist eergisteren had ik de bok eens mee genomme, want die wordt zoo vet as een slak, mijn kindere voeren hem veul te best. De varkens stongen alle al an de vlonder te wachte en maakte as altijd een heidens kabaal. An de bok docht ik niet meer.

'k Loop vlug de plank over en wil de emmer opgrijpen. Nou ziet gullie wel dat mijn pote niet al te recht benne, een bietje hoepelachtig. Ik zal dan grijpe en toen steekt me daar toch dat beest zijn kop er tusse door om bij het voer te komme. Veur dat ik weet wat er gebeure gaat, tilt ie zijn kop op en ik flikker meteen languit achterover in de sloot. En dan nog wel in zoo'n verrekt smal slootje, ik ken nog niet snappe hoe een mensch daar nou in ken.

J. H. VAN DER TORREN.

AGENDA

GEBOUW VOOR KUNSTEN EN WETENSCHAPPEN.

Zondagvoorm. 25 Dec. 11.30 uur, Geen Cultureele Filmvoorstelling.
Zondagnam. 25 „ 2.30 „ „ Residentie-Orkest. No. 4 van het abonnement. Dirigent: Frits Schuurman. Solist: Nathan Milstein (viool).

Zondagavond 25 Dec. 8.00 „ „ N.V. Italiaansche Opera, Madama Butterfly.
Maandagmidd. 26 „ 2.00 „ „ N.V. Het Nederlandsch Tooneel. Directeur: Cor v. d. Lugt Melsert. „Menschen van onzen stand”.
Maandagavond 26 „ 8.15 „ „ N.V. Het Nederlandsch Tooneel. Directeur: Cor v. d. Lugt Melsert. Boefje.
Dinsdagavond 27 „ 8.00 „ „ N.V. Italiaansche Opera. Afscheidsvoorstelling. Ottell.
Donderdagav. 29 „ 8.00 „ „ R.K. Residentie Koor.

LUXE SCHOEISEL

IN POPULAIRE PRIJZEN

Houtepin

HIPPOLYTUSBUURT 29a

TELEFOON 1404

VERMOEIT HET TRAPPENLOOPEN U?

Zoo ja? Laat dan door ons een

LIFT

in uw woning aanbrengen.

Delftsche
Vereenvoudigde
Stijgliften
Vennootschap

Expuctibus cognoscetis
cerborem.
O. D. 26. GIRO: 75147
TEL. 1707

KONINKLIJKE-BEGEER

VOORSCHOTEN

OFFICIEEL LEVERANCIER VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS

MEDAILLES EN INSIGNES

VOOR CLUBS EN CORPSVEREENIGINGEN NAAR SPECIALE ONTWERPEN

VRAAGT ONS ONTWERPEN EN PRIJSOPGAVE

STUDENTEN WORDT LID VAN DE VEREENIGING VOOR PENNINGKUNST

SECRETARIS A. O. VAN KERKWIJK, NASSAULAAN 22 DEN HAAG

N.V. BROUWERIJ

D'ORANJEBOOM
ROTTERDAMBestelt voor gebruik THUIS in de BROUWERIJ
GEBOTTELD flesschenbier

Houdbaar en heerlijk van smaak

Hoofdagent: J. T. POST

Vrouwjutteland 14, Tel. 92, Delft

STEIJGER'S
SLAGERIJSpecialiteit in Fijne Worst
en Vleeschwaren

ALLES EIGEN FABRIKAAT

Oude Kerkstraat 9-10
Telef. 178, Delft

OPGERICHT 1863

Een hartigheidje is FIJN, maar
het moet van STEIJGER zijnDe Redactie van het O. O. „De Spiegel” vraagt
met ingang van 1 Januari 1939 wegens het uitreden
van de heeren C. Th. de Iongh en H. Reilingh

een opmaakjongen

en

een jongsten redacteur

Brieven met uitvoerige inlichtingen, recent portret, leeftijd, godsdienst, verlangd salaris, studierichting en vakvereniging aan den Griffier van dit blad. Bewijs van practisch werken of eenig copy strekt tot aanbeveling.

Stoomwasscherij

J. J. SMIT

OOSTSINGEL 67-72
TEL. 1520 - DELFTMeest betrouwbaar
ook voor Heerenwasch
geeft Uw proefwasch.

KERSTSTEMMING IN DE GROOTE STAD.

Bram de voddenjood.

„Ouwe kleeren en vòôôôôdn!!!“

„Ouwe kleeren en vòôôdn!!!!“

Met zijn volle gewicht achteroverhangend draaft Bram de voddejood achter zijn karretje aan, dat denderend het bruggetje afboldert.

„Ouwe kleeren en vòôôdn!!!“

Bram is in een patent humeur, en geen sneerende opmerking zal hem, zooals anders wel gebeurt, vandaag kunnen deeren. Vanavond zal het Kerstavond zijn, en het vooruitzicht op die altijd prettige stemmige avond lokt hem.

Het karretje ratelt nu weer in zijn gewone gangetje langs de grachten. Het zonnetje schijnt dat het een lust is, en Bram is niet in staat om nu het leven van een andere dan de vroolijke kant te bekijken.

Het vriest een paar graden, en overal rijden de kinderen, die van hun eerste vacantedagen genieten, over de bevroren grachten.

Met genoeg zien Bram toe hoe een heele zwerm musschen en andere vogels, telkens fel naar elkaar uitvallend, zitten te genieten van een dampende pas gedeponeerde paardevijg. De koude deert hem niet, want net heeft hij van een mevrouw een ouwe jas gekregen, die een stuk beter is dan die welke hij aanhad, en meteen heeft hij de zijne uitgedaan, en voor de nieuwe verwisseld. De mevrouw had hierop, en na zijn vriendelijk „Dank U wel mevrouw“ met haar figuur niet goed raad meer geweten, en maar snel de deur dichtgedaan.

Een eind verderop staat een dienstmeisje hem op te wachten met een heel pakket. Het hinderde haar danig bij het schoonmaken van de gang, waar ze mee bezig was, en zij is blij het kwijt te zijn. Met een zwaai komt het op het karretje terecht. Zoo gaat het door; de eene straat na de andere, de eene gracht

na de andere. Soms een heele tijd zonder resultaat, dan komt er weer eens iets bij, en tenslotte, als de dag ten einde gaat loopen, heeft Bram al zijn krachten noodig om tegen de bruggen op te tornen.

Met het zinken van de zon evenwel, is ook zijn vroolijke stemming een beetje gezakt; hij raakt in een wat melancholische bui. Het gejuw van twee straatjochies en de snauw, waarmee hij bij de een of andere student wordt afgepoeierd, laat hij niet meer zoo langs zijn koude kleeren afglijden als vanochtend.

Altijd heeft Bram het gevoel gehad een verschoppeling te zijn. Overal wordt hij liever niet dan wel gezien, tenzij er toevallig iets op te ruimen valt. Misschien is het zoo langzamerhand wel een complex bij hem geworden, en is men hem in werkelijkheid niet zoo slecht gezind als hij meent; in ieder geval kan hij het gevoel niet kwijt.

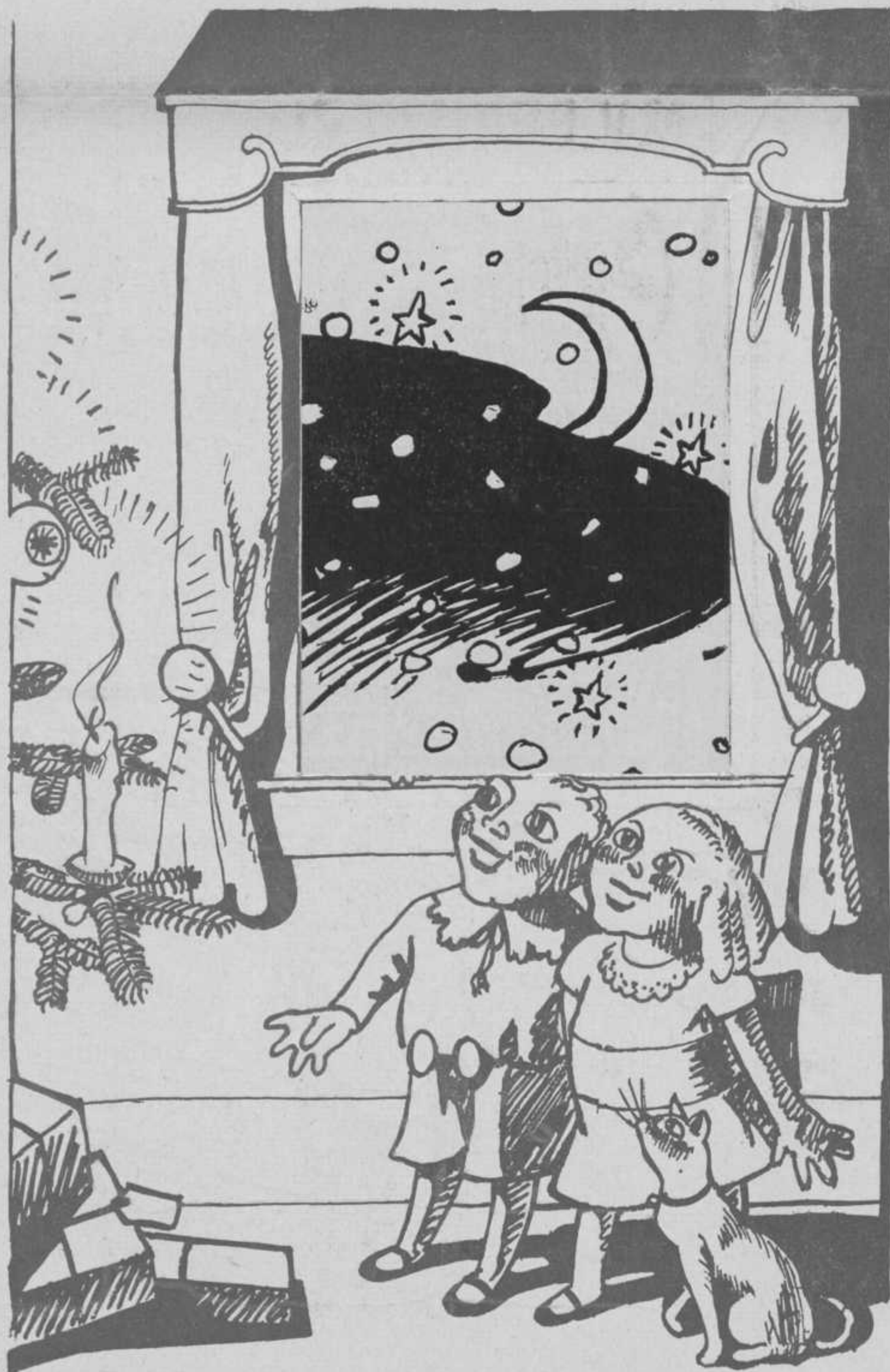
Vanmorgen wilde hij er zich overheen zetten, en in de frissche zonnige ochtend lukte het ook zonder moeite, maar nu, in de schemering, na een dag van weer dezelfde ergernissen, vervalt hij weer in zijn schuwe zwijgen, en trekt om zijn mond weer de starre grijns die ieder zoo onsympathiek is.

De meeste menschen zij nu naar huis en de grachten liggen stil en verlaten. Nog slechts een enkele schaatsenrijder rijdt er rond, en de lichten van een voorbijrazende auto of het langs de straat glijdende schijnsel van de fietslantaren van een surveilleerende agent, zijn de eenige dingen die nog bewegen. Werktuigelijk draait Bram de nauwe steeg in. Nog even kaatsst luud van de muren het ratelen der wielen; dan houdt hij in, en staat stil voor de grauwe deur van het pakhuis.

Hij duwt haar open, en rijdt zijn wagentje naar binnen tot het stuit tegen een van de vele maffe, stoffige balen, die langs de muur opgetast liggen.

Met een zucht draait hij zich om, gaat naar buiten, en na de deur dicht te hebben geslagen, loopt hij snel naar huis, waar hij verwacht wordt.

J. LUYTEN.

Stille nacht
Heilige nacht.
Buiten sneeuwt het zacht.

* *

Door het venster
ziet de maan
De kinders
voor de Kerstboom staan.
Flikker flakker
kaarsjes lichtjes
Kaatsen terug
van hun gezichtjes.
Die omhoog zien
vol verlangen
Naar dat schoons
dat zij zien hangen.
Want daar boven
in de boom
Zweeft een engel,
wonder schoon.

Ook Minetje
vleit en spint
Omdat zij 't zoo
behaaglijk vindt.

Uit de radio
klinkt zacht
„Heil en Vrede word' gebracht.“

* *

Stille Nacht
Heil'ge Nacht
„Maar buiten sneeuwt het zacht?“

LUSTRUM D. S. M. G. „APOLLO”.

In Maart zal het D. S. M. G. „Apollo” haar XVIIIe Lustrum vieren, dat haar hoogtepunt zal vinden in de groote concert-uitvoering, die het Apollo-orkest in de Stadsdoelen zal geven. In verband met deze Lustrumviering, schrijft het Bestuur een prijsvraag uit, die behelst het ontwerpen van een reclameplaat voor deze groote uitvoering. Deze plaat dient de volgende gegevens te bevatten:

D. S. M. G. „Apollo”, XVIIIe Lustrum.

Lustrum-concert op Vrijdag 10 Maart in de Stadsdoelen.

Solist: Tibor de Machula, cello.

De ontwerpen moeten zoodanig zijn, dat deze als linoleum-snede uitgevoerd kunnen worden en mogen maximaal drie kleuren bevatten.

Zet U reeds in de Kerstvacantie aan het werk.

Degene, wiens ontwerp uitgevoerd zal worden, ontvangt een vat bier.

De inzendingen moeten voor 1 Februari bij het Bestuur ingeleverd worden.

Namens het Bestuur:

T. F. RISSELADA,

Secretaris.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

AVONDSTEMMING.

Ik zit op een steen
en ik kijk om mij heen
naar de wijde heide en bosschen.
Op de horizon trans
wacht de zon met haar glans
tot haar de sluier der nacht komt verlossen.

De schemering daalt
en de nacht achterhaalt
één voor één alle zonnestrallen.
De hemel, nog licht,
wordt omkranst door een dicht
silhouet van somber groen pralen.

Ik zing er een lied
en van ver in 't verschiet
komt de echo vaag terug naar mijn ooren.
Totdat onverwacht
ook ik in de nacht,
die alles omhult, ben verloren.

N. A. S.

Stille Nacht?

Heilige Nacht?

Heeft U aan het kind gedacht
Dat daar buiten smachtend wacht?

* *

Fel en ijzig

giert de wind

Door de lompen

van het kind.

Dat vergeefs

staat te verlangen

Om een glimpje

op te vangen

Van het Kerstfeest

van de rijken.

Maar foei hij mag

er niet naar kijken!

Bederven zou

hij slechts de vreugd

Van de onbezorgde jeugd.

Die niet weten mag

d'ellende

Die het schoffie

lang reeds kende.

Maar de wijze Dood

geeft hem zijn straf

Rukt hem van

het venster af.

Slechts één handje

ging verloren

't Was aan het

venster vastgevroren.

* *

Stille Nacht

Heil'ge Nacht

De sneeuw dekt alles met zijn vacht.

LITERAIRE KRONIEK

WINTER.

Over het wijde, kale veld,
 Waait de eerste Oosterwind.
 Het is de Winter die zich meldt
 En in de kou zijn vreugde vindt.

Helder is de strakke lucht,
 Laag staat de roode ronde zon.
 Alsof zij de koude ducht,
 Vlucht zij naar de horizon.

Met rijp beladen zijn de boomen;
 Het water is met ijs bedekt.
 De vorst is weer in het land gekomen,
 En heeft de ijsvreugd opgewekt.

Dan dwarr'len witte vlokken neer;
 Ze spreiden een teedere vacht.
 Het Kerstfeest is nu weer
 In haar schoone, witte pracht.

H. R. H.

DE KOU.

Wat een kou hè, meneer!

Ja da' ga' in je beene zitte, zoo'n echt rotgevoel.
 Ik heb ze 'is een keer tot op m'n heup toe bevrore gehad en
 as 't koud is heb ik er nog steeds last van.

Hoe dat gekome is vraagt U?

Ja da's nogal een rotte geschiedenis. U moet wete, ik ben
 vroeger machinist gewees' op een schuit van de Rotterdamsche
 Lloyd, da' was zowat in 't eind van de oorlog.

Nou affijn, ik was toen met een vrachtschuit naar Amerika
 gewees' en we waren zoo goed as wat weer terug en la' me
 daar zoo'n Duitscher ons torrepedeeren. Midscheeps was alles
 weggeslage. Gelukkig was de meschienekamer in 't achterschip,
 anders was ik er ook gewees' hè.

Nou de heele rotzooi was weggeslage en ik kon nog net op tijd
 met nog 3 maats in een sloep kome. U weet zoo'n sloep hangt
 in de davids direk klaar om te gebruike. Je hoeft maar een lus
 uit te trekke en 't zakie glijdt naar beneje. Nou affijn, wij
 liete dat ding zakke en toevallig had ik nog net tijd om de
 sloopshond te pakke. U weet wel zoo'n zwarte does. Ja da'
 goeie bees' hadden we al een heele tijd, en ik doch bij me eige:
 „Nee kameraad, als wij d'r tusschen uit knijpe, gaan jij ook mee.”
 Nou, wij zaten in de boot, maar la' ik U zegge da' was net zoo
 goed as niks, we hadden geen rieme en geen zeile, alleenig
 maar wat beschuit van dat harde scheepsbeschuit. En koud
 dat het was . . . godverdikkie . . . kun U nagaan hallef
 Januari op de Noordzee.

Da' was een Woensdag da' wij d'r in ginge. Nou 't wier een
 Donderdag, Vrijdag en nog steeds geen pest te zien. U kun
 begriipe dat wij dachte da' we der aan ginge . . . alleenig
 Gods hulp kon ons redde . . . Een van m'n maats was al zoo
 zachies aan gestorreve. De andere wilden 'em over boord
 gooie maar ik zei: „doen dat nou niet want anders krijg zijn
 wijf geen pesioen.” Ja daar kijk U van op hè? Da' komp as de
 maatschappij geen zeker bewijs heb dat ie verongelukt is
 krijgt ze geen cent, daarom moesten we hem wel beware hè?

't Was natuurlijk wel een last, maar ja je kun toch
 zoo'n wijf niet ruineere?

Affijn 't wier zo zachies aan Zaterdag en ik zat zoo'n
 beetje rond te kijke. U moet wete m'n beene wa-
 ren toen al tot halverwege de dij stijf bevrore en ik
 kon geen vin verroere.

Ja m'n arme meneer: stijf onder de zweere . . . van
 't zee- water, hè!

Ik zat dus zoo te kijke en opees daar zien ik aan de
 horizon zoo'n tikkeltje rook.

Ik zeg tege me maat: „Jô pas op, een schip, steek
 de vlambauwe aan!”, maar hij zei: „Jô da's niks,
 een beetje mist anders niks.”

Nou da' kon bes' zijn hè, 's-morgens is 't meestal
 mistig. Maar na een tijdjek wam 't steeds dichterbij
 en verdomd, 't wás een schip.

Hij had ons al lang in de smieze en toen ie langszij
 kwam bleek 't een Engelsch oorlogschip te weze.

En zullie roepe: „Who are you?” Maar U kun be-
 griipe wij ware zoo ellendig da' we niet meer konde
 prate; 't eenige wat ik nog kon zegge was: „Holland,
 Rotterdamsche Lloyd”.

Maar as U nou denk' da' wij aan boord kwame, niks
 hoor!

Da doene ze niet bij oorlogsschepe. Ze zoude naar de kust
 telefoneeren om een treiler te sturen. Affijn wij maar wachte,
 wachte. Tot eindelijk Maandag da' ding ons op komp pikke.
 We zijn toen allemaal, ook de dooie stuurman en de hond
 naar Harwig gebracht. Naderhand ben ik naar Holland ge-
 bracht en ik heb toen 2 jaar in een ziekenhuis gelege, voor m'n
 bene hè . . . maar as 't weer zoo koud is, dan voellie 't toch
 weer komme . . . Ja meneer, 't leve is niet zoo gemakkelijk
 as je denk.

R. P. SCHOEMAKER.

TECHN-HOGESCHOOL

Theoretische Mechanica en Veldentheorie.

Candidaatsexamen N. Nader onderzoek. Uitgesteld kandidaatsexamen. Tentamen.

Hiermede wordt ter kennis van belanghebbenden gebracht, dat Prof. Dr. Ir. J. A. Schouten op Dinsdag 17 Januari 1939 van 9—12 uur het schriftelijk gedeelte voor Theoretische Mechanica zal afnemen in de Gebouwen aan de Jaffalaan. Op Dinsdag 17 Januari 1939 van 1.30—3.30 uur zal, eveneens in de Gebouwen aan de Jaffalaan, het schriftelijk examen Veldentheorie afgenomen worden.

Zij, die recht hebben, aan dit examen deel te nemen, worden verzocht daar zonder voorafgaand bericht te verschijnen.

CENTRAAL BUREAU VOOR STATISIEK.

Bij de Rijksuitgeverij verscheen de door het Centraal Bureau voor de Statistiek bewerkte Statistiek van de kosten van het gymnasium en middelbaar, nijverheid- en hooger onderwijs 1933 en 1934 (met historisch overzicht).

Aan de hand van diverse bronnen wordt een historisch overzicht aangeboden, hetwelk de periode 1860 (1870)—1932 omvat. Voor de jaren 1933 en 1934 heeft het Bureau, door zelf de verzameling der gegevens ter hand te nemen, voor een fijnere detaillering der gegevens kunnen zorgdragen.

Naast het uitgebreide cijfermateriaal bevat het boekwerk een inleiding met een aantal samenvattende staatjes en verscheidene grafieken.

EXAMENS.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Civiel-Ingenieur: A. van der Kwast.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Werktuigkundig Ingenieur: J. L. Alta, M. C. Palm, A. J. Pekelharing, U. Twijnstra.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Scheikundig Ingenieur: A. Kappelhoff.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Mijningenieur: H. A. E. Burgers.

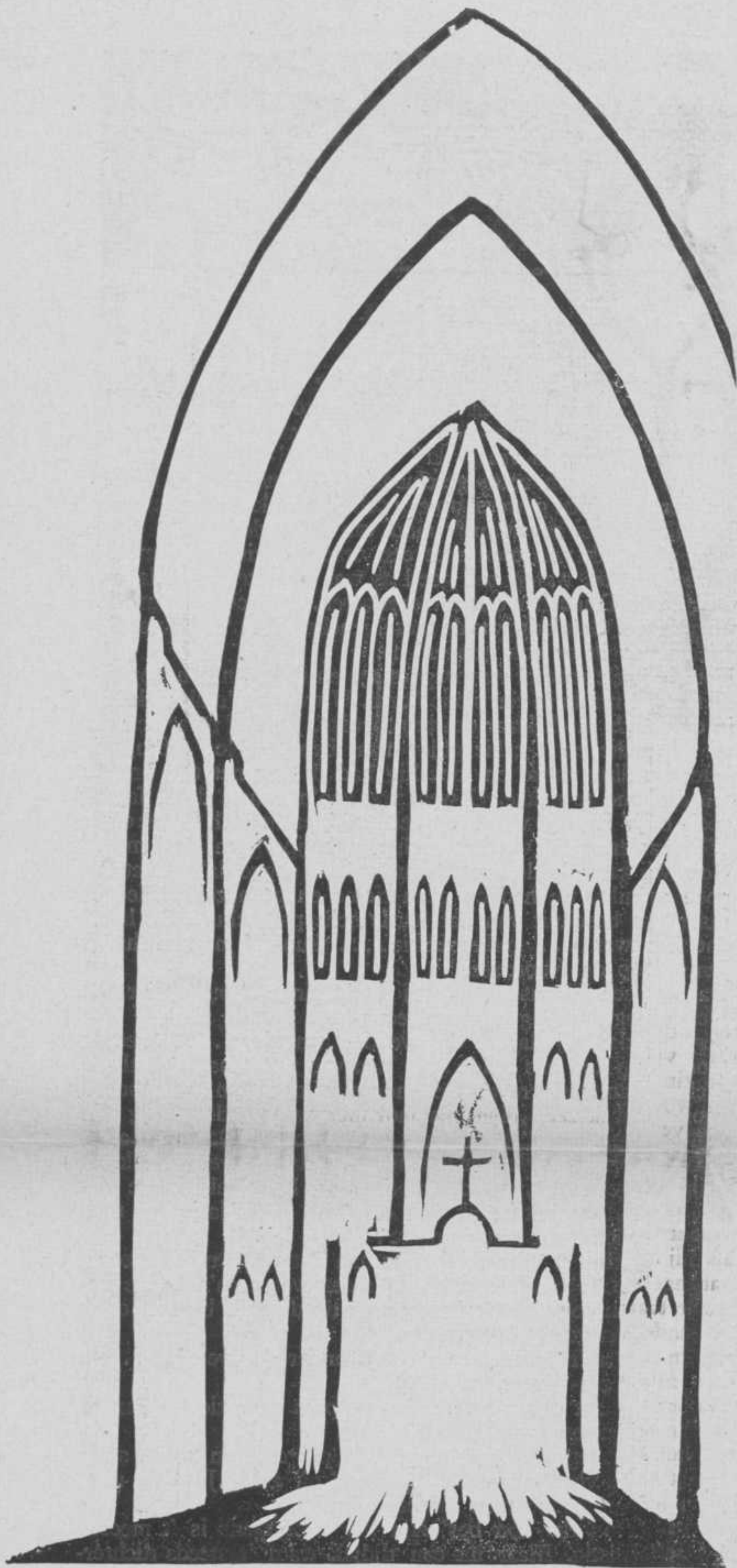
Geslaagd voor het kandidaatsexamen voor Electrotechnisch Ingenieur: V. J. M. de Blicke.

Geslaagd voor het ingenieursexamen voor Werktuigkundig Ingenieur: D. Boot Jz., O. J. van Doeland, G. J. Engelsman, P. E. Gaaikema, B. de Jonge, J. H. van Juchem, J. J. de Kler, J. van der Kulk, K. Roes, C. Stillebroer, Jhr. H. L. van Vierssen Trip, C. A. Vogelaar.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Werktuigkundig Ingenieur: J. Stoffel.

Geslaagd voor het kandidaatsexamen voor Werktuigkundig Ingenieur: Teukoe Mohamad Thahir.

Geslaagd voor het ingenieursexamen voor Civiel-Ingenieur: B. P. Bergsma, L. A. P. Broekhuizen, J. Halm, J. A. Meter, O. K. Osinga, J. T. Slot, S. van Staveren, J. Volmüller.

Stille nacht, Heilige nacht.

REPETITOREN

Dr. U. Ph. Lely, el. ing. repeteert: MAXWELL, WISSELSTROOMTHEORIE, ELECTRONENTHEORIE, ZENDERVELD, KABELTELEFONIE, DRAAGGOLFTELEFONIE, van Blankenburgstraat 17, den Haag, telefoon 335740 (te bereiken met lijn 10, halte Sweelinckplein).

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA, KL. VIERKANTEN bij Dr. Ir. E. H. M. Beekman, Maarten Trompstraat 25.

Ir. M. v. d. Veen, oud-ass. T.H., Kanaalstraat 9 te Delft repeteert WISK., NATK., ELECTROT. (bkn.cursus) en WISSELSTROOMTHEORIE.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE en THEORETISCHE MECHANICA bij Ir. W. J. Vollewens, c.i., (oud-assistent T.H.) Hoornbruglaan 84 te Rijswijk (Z.-H.), Tel. Den Haag 118393.

Dr. Ir. R. H. Borkent e.i. assistent T.H. repeteert NATUURKUNDE, TOEGEPASTE MECHANICA, ELECTROTECHNIEK (ook bekn.cursus). Kanaalweg 2B, Delft; Van Boetzelaerlaan 116, Den Haag.

Voor deelname aan deze rubriek (25 plaatsingen voor f 25.—) wende men zich tot de Admin. van „De Spiegel”, Hippolytusbuurt 4, Tel. 160

VAK-VEREENIGINGEN

Electrotechnische Vereeniging te Delft.

De Excursie naar Frankrijk. Het volledig definitief programma ligt ter inzage bij van Viersen. Kosten f 70.—.

Zij die wegens financiële bezwaren van deelname zouden moeten afzien, kunnen zich wenden tot Prof. Bähler of het bestuur der E. T. V.

Zij die ernstig overwegen, aan de excursie deel te nemen, doch niet voor de kerstvacantie kunnen beslissen, worden verzocht in ieder geval op de lijst te tekenen. Hun definitieve beslissing moet dan geschieden vóór 13 Januari a.s. Op dit tijdstip moeten de kosten voldaan zijn.

Namens het Bestuur:

K. DROOGLEEVER FORTUYN,
Secretaris.

KERSTPREEK.

De kerk is eerbiedwaardig en heel oud, honderden jaren oud. Ze heeft een fraaie toren, die nooit is afgemaakt omdat dat te duur was. Maar daar vinden de menschen haar des te mooier om, en ze komen van heinde en verre om de kerk te bezichtigen.

Van binnen is ze bijna nog indrukwekkender dan van buiten; de zuilen van het schip lijken hemelhoog te verrijzen om in een wonder van sierlijkheid met fijne spitsbogen samen te komen. De kansel is rijk verlucht met verguld beeldhouwwerk: twee engelen blazen op lange bazuinen om Gods lof alom te verkondigen, temidden van vogels en bloemen en spelende naakte kindertjes. Aan de andere zijde is het orgel. Gracieus rijen de slanke pijpen zich aaneen, de langste half zoo hoog als de acht zuilen van het schip, de kortste nauwelijks hooger dan de ommegang, waar de plaats van den organist is. Een eereplaats in de kerk heeft het graf van een burgemeester, die eens de stad gered heeft; hij overreedde de burgers om zich niet over te geven, hoewel er in 't geheel geen voedsel meer was; een dag later werd de stad ontzet. De geheele geschiedenis staat uitgebreid in zijn zwartmarmere grafsteen gebeiteld.

Het is hier alles zoo grootsch, dat men alleen durft te fluisteren. Behalve de dominee. Met een stem, die galmt door de hooge gewelven houdt hij zijn preek voor de verzamelde gemeente, zijn belangrijkste preek van het jaar, zijn Kerstpreek. Als tekst heeft hij gekozen Mattheüs V, 48: „Weest dan gij lieden volmaakt, gelijk Uw vader, die in de hemelen is, volmaakt is”. Dagen heeft hij aan deze preek gewerkt, hij kent haar welhaast uit 't hoofd; in sierlijke bewoordingen en welluidende zinnen, in fraaie vergelijkingen en met treffende paradoxen, nu eens bijna fluisterend, dan weer galmend met een vloed van allite-reerende woorden, houdt hij zijn gemeente het goede en schoone voor. Langzaam nadert het betoog een climax; steeds feller formuleert hij zijn minachting en medelijden voor het menscheijk geslacht, steeds hartstochtelijker schildert hij de maagdelijke schoonheid van een geestelijk leven. Dan is plotseling na een gloedvolle peroratie de preek beëindigd. Een wenk aan den organist, en deze zet een psalm in.

* *

Terwijl de dominee onder het zingen naar zijn gemeente neerziet, valt hem plotseling de tegenstelling tusschen de kerk en de menschen op; men zou in deze omgeving statige figuren en stijlvolle gezichten verwachten, en in plaats daarvan ziet hij oude juffrouwen met kapotheidjes, en dikke kruideniers en slagers, met hun slechtzittende Zondagsche pakken aan. En hij vraagt zich af, wat dit eigenlijk voor een deel der menscheid is, waarvoor hij zijn Kerstpreek heeft gehouden. Is dit een gemeente, die het Christendom vertegenwoordigt? Waarom bereiken zijn woorden niet de duizenden menschen, die ze misschien beter zouden gebruiken dan deze gemeente hier, die er althans op zouden reageeren, er over zouden denken, wat hij zegt. Er zijn er zooveel, die zoeken! Waarom kan hij niet tot hen spreken, waarom heeft hij deze menschen voor zich, die niet eens de moed hebben om hun gedachten vrij te laten gaan, die hun leventjes opbouwen op hun bekrompen normen van zonde en deugd, die hun ouders en grootouders en overgrootouders hun hebben ingeprent, en die hij hen nu langzaam, heel langzaam tracht te ontwennen? Een onberedeneerde nijdt bevangt hem plotseling, een nijdt

tegen deze menschen, die zijn kerk vullen omdat hun dat van kindsbeen afgeleerd is, die zijn woorden niet volgen, maar zich vertrouwd voelen met de teksten en de psalmen, die ze altijd gekend hebben. Deze menschen, die waarschijnlijk verontwaardigd zouden zijn, als hij ze zijn werkelijke opvattingen vertelde. Waarom is 't zijn taak om deze menschen als kinderen langzaam in te leiden in een wereld van eenigzins ruimere gedachten?

Hij heeft zin om hen te zeggen wat hij van hun denkt, van hen en hun wereldje. Hij weet, dat hij dat niet doen kan, en toch speelt hij met de gedachte. Hij zou hen willen zeggen, dat ze geen haar beter zijn dan iemand anders met hun uiterlijke godsdienstigheid, dat ze Plotseling houdt de psalm op. Verschrikt verzamelt de dominee zijn gedachten; hij moet nu voorgaan in gebed Maar opeens neemt hij een besluit. En met al het vuur dat in hem is begint hij te spreken, over schijn en werkelijkheid, over bekrompenheid en kleinzieligheid, over de alzijdigheid van God, en Zijn goedheid, en de domheid der menschen. Hij spreekt als een bezetene, hij werpt zijn gemeente al haar kleingeestigheid en ellendigheid voor de voeten; het lucht hem op, en als zijn gemoed ontlast is, eindigt hij.

* *

Kuchend en stoelschuifelend staat de gemeente op. De dominee gaat langzaam het wenteltrapje, dat van de kansel naar beneden voert, af.

„Goeden avond, dominee, U heb mooi gesproke, hoor.”

„'n Avond, dominee, dank U wel!”

Hij begrijpt er niets van; niemand schijnt boos.

„Jantje, zeg dominee r'ns goeienavond!”

Opeens dringt het tot hem door: Niemand heeft ook maar een flauw vermoeden gehad dat 't op hen in 't bijzonder sloeg. Een blijde glimlach komt op zijn gezicht.

„Dag Jantje!”

„Wat is ie groot geworden, juffrouw Bos! Kolossaal! Kleed 'm maar goed warm aan, want 't is fiks koud buiten, hoor! Dag Jan! Goeienavond juffrouw Bos!”

„Goeienavond dominee.”

É. P. WELLENSTEIN.

Delft, 21 December 1938.

Liefste Marijke,

Het is half vijf 's-nachts, maar ik moet je nog schrijven. Morgen moet ik het nader onderzoek buisleidingen doen en ik ben ziek als een hond. Ik heb koorts, mijn hoofd is gloeiend en ik heb een vreeselijke dorst. Toch durf ik het niet uit te stellen, dat heb ik al twee keer gedaan om allerlei wisselwasjes. Vanavond heb ik tot 1 uur alles nog eens doorgenomen, maar toen werd ik zoo beroerd dat ik moest ophouden. Juist toen ik twee aspirines in had genomen kwam Gerard thuis. Hij zei direct dat ik er ontzettend bleek uitzag en raadde mij aan dadelijk naar bed te gaan. Ik deed het, maar kon de slaap maar niet vatten. De koorts nam toe en als ik mijn oogen sloot zag ik de groene tafel, het stapeltje blanco papier en het scherp geslepen potlood dat er naast lag. En dan den professor! Daarom bleef ik maar naar de radiumwijzertjes van m'n wekker kijken. Heel langzaam kropen zij rond, in de regelmatige roffel van het getik

Om 2 uur ben ik weer opgestaan. Ik was klaar wakker, maar klam van het zweet. Ik heb me weer aangekleed en ben naar de Societeit gegaan. Daar trof ik Herman en Gustaaf aan en even later kwamen Theo en Piet ook nog. Zij vonden allemaal dat ik er als een vaatdoek uitzag. Daarom hebben we maar een wodka-avondje georganiseerd. We gingen bij de haard zitten bij het licht van roodgekapt kaarsen. Ik kikkerde er heelemaal van op en heb heel gezellig met Gustaaf zitten praten. Om drie uur moest er al een nieuwe flesch gebracht worden en ging Theo plotseling naar huis. Ik heb toen een weddenschap gewonnen over het straatnummer van de Societeit en kreeg dus nog een extra flesch wodka. Wij vonden het allemaal wel wat veel en hebben er daarom wat eerstejaars, die er toevallig nog waren, bijgevraagd. De jongens waren eerst wel wat verschrikt maar weldra hadden ze zich goed aangepast en deden zelfs mee toen we Herman gingen sarren met dat merkwaardige avontuur, dat hij verleden week beleefd heeft, toen hij 's-nachts wakker werd en ineens merkte dat er twee meisjes naast z'n bed stonden te gieghelen en stiekum papiotten in zijn haar hadden proberen te maken.

Ik zal je het nog wel eens uitvoerig vertellen. Piet was ondertusschen dronken geworden. Waarvan weet ik niet, want wij hadden gelijk opgedronken. Hij wilde een balalaïka-orkest uit Rotterdam gaan halen. Wij overtuigden hem echter dat het daarvoor te laat was. Toen begon hij één van de eerstejaars, van wien we wisten dat hij heel goed viool speelde, om te praten om zijn viool te gaan halen. Hierna schijn ik een poosje geslapen te hebben, want toen ik bijkwam speelde er iemand viool en iemand anders piano. De borrelglasjes waren vervangen door thee-kopjes. Ik heb toen maar een kopje wodka voor me leeggedronken en ingeschonken. Daarna wilde ik naar huis gaan, maar juist op dat oogenblik vond die verschrikkelijke aardbeving plaats, die jij vast en zeker ook gevoeld moet hebben. Het was ongeveer vier uur. De voorzaal werd eerst op zijn zijkant gesmakt, zoodat alles en iedereen naar de raamkant gleeed, zelfs de piano en de

tafeltjes, en begon toen langzaam te draaien. Het was verschrikkelijk. De pianist trachtte een paniek te voorkomen door rustig door te blijven spelen, maar ik werd gek van angst. Ieder oogenblik kon de bibliotheek op ons neer storten. Ik stond op en rende naar de voordeur, maar bij de lessenaar viel ik en moest ik blijven liggen want uit de vestiare stortte zich een lawine jassen op mij

Ik deed mijn oogen dicht en zag toen hoe de biljartzaal verwoest was en op de puinhoopen een aantal jakhalzen zich te goed deden aan de bloedende lijken van een paar ongelukkige biljarters, die de natuurramp zoo overrompeld had, dat zij niet eens meer hun jasje aan hadden kunnen trekken en dus in hun liefst verslonden werden

Theo kwam terug. Hij was wel twintig jaar onder geworden en had een koffer bij zich waarin de professor bleek te zitten, die hij ten koste van zijn eigen leven gered had. Hij stelde voor direct met het examen te beginnen en bestelde een riem folio bij het buffet. Het papier was zoo wit, dat, toen hij het uitspreidde, het naar alle kanten wegvloede en één groot wit veld werd

Ik werd wakker en lag ergens in een vreemd wit bed, onder een gesteven laken. Boven mij brandde een fakkel die een flakkerend licht op me wierp. Ik riep om iemand. Er werd in de zolder een luik geopend en Piet kwam naar beneden. Hij had blijkbaar tijdens de ramp zijn rechter been verloren, want ik zag het niet meer. Vlak boven mijn bed liet hij zich vallen en plofte op mij neer. Het deed niet veel pijn, hij was aanmerkelijk lichter dan ik mij voorgesteld had. Waarschijnlijk kwam dat door het ontbrekende been. Hij zei dat ik me niets van 't examen aan moest trekken en stelde voor om naar de Societeit te gaan. Ik stond op maar kon nergens mijn kleeren vinden en besloot ten einde raad dan maar in mijn pyama te gaan. Wij liepen een lange gang door en moesten toen een eidelooze wenteltrap af. Eindelijk gingen we een deur door en we stonden in de ijsclubhoek van de voorzaal. De schade van de aardbeving was hersteld. Wij gingen weer bij de haard zitten en bestelden een nieuwe flesch wodka, daar de beide andere gebroken waren. Theo sliep in een luie stoel en de eerstejaars waren verdwenen op één na, die een verhaal vertelde waar niemand naar luisterde. We zaten gezellig wat te bekomen van de verschrikkelijke uren toen Gerard in jaquet binnen kwam. Hij zei dat ik niet in pyama op de Societeit kon verschijnen en sommeerde mij weg te gaan. We kregen er ruzie over en zouden net gaan stoepen toen het licht uitging en we plotseling Wouter op een fiets, waarop 52 brandende kaarsjes aangebracht waren, rond de leestafel zagen rijden. Het was een prachtig gezicht. Iedereen werd er stil van, zoo stil dat ik de radiumwijzers van mijn wekkertje kon hooren tikken. Plotseling werd de deur opengedaan en door de tocht woeien alle kaarsjes uit. Ik zelf kwam binnen. Ik was me even gaan verkleeden en werd met gejuich ontvangen. Gerard zag de biljartballen die overal over de vloer rolden voor witte muizen aan en wilde ze vangen, wat hem natuurlijk niet lukte. Gelukkig had Piet zijn been achter het buffet teruggevonden. Hij zat het met pleisters weer op de goede plaats vast te maken. Ik kreeg het benauwd, de koorts kwam weer opzetten. Ik nam temperatuur op.

„Dolf.”

Ergens heel ver riep iemand me. Ik keek, maar zag hem niet.

„Dolf, ga mee naar huis.”

Een hand zonder lichaam — zou die misschien ook van Piet zijn — schudde mij aan mijn schouder.

Het was erg vreemd, maar gelukkig kwam Gerard naar me toe. Hij nam de hand van mijn schouder en stopte hem in zijn zak. „Laten we een cognacje nemen,” zei ik, „ik heb zoo'n smerige smaak in mijn mond.”

Meteen stonden er twee cognacjes op het bestuurstafeltje. Terwijl wij ze voorzichtig opdronken, vertelde ik Gerard dat ik examen moest doen. Wij rekenden uit dat ik het over 5 uur zou moeten doen. Daarom namen we ieder 3 pillen van 6 omdat elke pil één uur slaap beteekent. Daar ik bovendien nog 3 graden koorts had nam ik nog 3 aspirines. Toen gingen we weg.

* * *

Thuis heb ik gemerkt dat ik mijn pyama op de Societeit had laten liggen en ben teruggegaan om hem te halen. Daar was niets veranderd. Gerard was er ook nog. Hij had mijn examenoproep gevonden en las hem voor. We belden Willem op en vroegste de hoeveelste het eigenlijk was. Het was inderdaad de 22ste December, maar nog geen negen uur.

Op raad van Theo en Gustaaf bestelde ik een taxi om kwart voor negen en ik trok Gerards jacquet aan en hij mijn kleeren. Ik kamde mijn haar en dronk in afwachting van de taxi, die mij naar 't examen zou rijden, een glas bier, terwijl ik de doorstroomingsformule van een elliptische buis afleidde. Het ging vlot en iedereen verwachtte dat ik niet langer dan een kwartier binnen zou moeten blijven.

Toen sloeg het 6 uur.

Ik begon weer koorts te krijgen en werd heelemaal koud Theo en Gerard probeerden mij warm te wrijven met handdoeken, maar het hielp niet. Gelukkig kwam ik na een groot glas jenever weer op temperatuur.

Daarop werden de vlaggen uitgestoken. Wat er precies gebeurd was weet ik niet maar we zongen allemaal het Deensche volkslied en ik hield een toespraak in het Noorsch tegen de Zweedsche gezant die door de achterdeur was binnen gekomen.

„Dolf.”

Ze roepen mij, ik zal even kijken wie het zijn.

„Wie is dat?”

„Theo!”

„Kom boven.”

Het is Theo, hij komt boven. Ik ben benieuwd wat hij te vertellen heeft.

„Wat voer jij uit?”

Hij is beslist gek want hij zit nu op de boekenkast en draagt een blauwe bril. Bovendien doet hij net of hij Gerard is.

„Ga je nog mee of niet.”

Nu blijkt wat zijn plan is. Hij heeft op de Paardemarkt een tam nijlpaard staan dat hij naar Artis wil vervoeren. Het is een prachtig gestreept exemplaar. Natuurlijk ga ik mee. Op de

Koornmarkt koop ik wat koude croquetten voor hem uit een uitgedoofde automaat.

Daar staat hij!

Wat een dier is het!

Piet en Gerard hebben een tafeltje en vier luie stoelen op zijn rug gezet en domineeren. We komen er bij zitten.

Daar gaan we.

Ik zet 6 om 3 aan.

't Gaat hard!

Gerard moet koopen!

„Harder, harder, harder!”

Gustaaf heeft waarachtig nog een 2, en zet het spel vast!

Hij slipt de bochten door . . . De huizen stortten achter ons

in . . . De straat kronkelt . . . daar gaat de brug open . . .

Stop . . . Goddank hij remt . . . hij zet zijn pooten schrap . . .

maar . . . hij . . . glijdt . . . uit.

We vallen.

Er is niets onder ons.

Ik val sneller dan de anderen.

Ik laat ze ver achter me.

Ik schiet Theo voorbij die dubbelblank nog in z'n hand geklemd houdt.

Ik val alleen.

De anderen zijn er niet meer.

Daar is de bodem.

Help . . . help!

* * *

„De taxi staat voor meneer.”

Waar zijn Gerard, Theo, Piet en Gustaaf?

Wat doen al die beeldschone meisjes die de vloer aanvegen hier op de Societeit?

„Mijnheer, de taxi is er.”

Mijn jacquetjas is weg.

„Zoek hem.”

Iedereen zoekt. Ik ook. De jas blijft weg.

„Daar hangt hij.”

Inderdaad de vogel Phoenix heeft hem aangetrokken, de smeerlap. Dat is te veel voor mij. Ik moet een hartversterkertje.

De tuit van de wodka flesch is opgezwollen en kan nu niet meer in de glaasjes. Daarom moet ik de flesch wel aan m'n mond zetten en leegdrinken.

M'n jas is terug. De Phoenix heeft hem echter leelijk bevuild.

En der meisjes maakt hem wat schoon.

De taxi rijdt weg. Hij is stampvol. Ik zit er ook in. We hebben alles meegenomen, de koelemmers, de Phoenix, de meisjes, een tafeltje, dominosteenen en wat vaatdoeken. De auto rijdt heel langzaam.

Ik stap uit. De auto rijdt door. De tram volgt hem. Ik stap er in. De conducteur heeft een baard. We rijden over de Binnenwatersloot en laten de wissel omspringen, zoodat we door de Peperstraat gaan. Daar loopt Marijke.

„Dag Marijke.”

„Dag Dolf.”

„Ga je mee wandelen?”

„Fijn Dolf.”

We wandelen langs de Vliet. Marijke kust me.

„O, jou stoutert dat mag je niet!”

Zij doet het toch. Ik kus haar terug en we gaan in het gras zitten, heel dicht naast elkaar. Ik strijk haar over haar zachte wangen. Haar blauwe oogen lachen en met haar lieve handje woelt zij door m'n haar. Ik sla mijn arm om haar heen en kus haar . . .

Ineens wordt het heel licht. De koorts zakt even weg, ik moet mijn oogen wel openen.

Ik lig in een vreemd bed in een vreemd lichte kamer. Op het witte nachtkastje staan bloemen en een glas water. Er ligt ook een thermometer. Aan de muur tegenover mij hangt een kalender, op het schild is een schilderij van Maria afgebeeld. Zij lijkt op Marijke, zij heeft dezelfde oogen, het zelfde haar en glimlacht mij net zoo toe . . .

Mijn oogen dwalen omlaag, dan lees ik:

4 JANUARI 1939.

De deur gaat open. Achter het kamerscherm komt een nonnetje binnen.

„Waar ben ik,” hoor ik mijn schorre stem fluisterend vragen. „Stil maar, je bent in St. Hippolytus, de crisis is voorbij.

Je moet nu rustig blijven liggen.”

Ik wil nog iets zeggen, maar zij legt haar koele hand op mijn koortsige lippen en zegt zacht:

„Neen . . . je mag niets vragen.”

DE L.

HEINEKEN'S

*Risdt 't
Met Beste*

BIER

BROUWERIJEN TE AMSTERDAM
EN TE ROTTERDAM

**GROOTSTE
BIERBROUWERIJ**
ONDERNEMING
IN NEDERLAND

Agent voor Delft:

J. T. POSTVrouw Juttenland 14
Delft, Tel. 92

BLOEMEN

PLANTEN

BLOEM-BINDERIJ
HERMAN ROMIJN

TELEFOON 1422

WIJNHAVEN 14

DELFT

AARDEWERK

GLASWERK

Pelikan

f 20

TUBEN-TEEKENINKT
gevuld met O.J.-inkt of gekleurde
watervaste teekeninkt

GÜNTHER WAGNER
PELIKAN MIJ. N.V. AMSTERDAM. SINGEL 294

Overal
ver verkrijgbaar

Zij gaan naar Meinema!
..... kaarten bestellen!**Partieele
Differentiaal-
Vergelijkingen**

met toepassingen

naar het college aan de
Techn. Hogeschool te Delft

DOOR

Dr H. BREMEKAMP
Hoogleraar T.H. Delft.

f 4.90, gebonden f 5.75

Ook in de boekhandel verkrijgbaar

P. NOORDHOFF - GRONINGEN-BATAVIA

WIJNKOOPERIJ
ANNO 1863**B. A. VAN DE VEN & Co.**

WIJNHAVEN 11

DELFT

PORTWIJNEN - SHERRY - MADERA

WASSCHEN
STOOMEN

SPECIALITEIT:

Hofleverancier

„ECON-TARIEF”
ook voor Heerenwasch.
HET VOORDEELIGST!

Vraagt inlichtingen:

TEL.: HAAG 778011.

C. C. WEIL

Hier is Uw Beste en Voordeligste ADRES
Grote sortering FIJNE VLEESWAREN

BOTER - KAAS - EIEREN en BUITENLANDSE KAASSOORTEN
Grote sortering BLIKJES VIS- en VLEESCONSERVEN
VERKADES BISKWIE en KOEKSOORTEN
KOOPT BIJ UW CORPSLEVERANCIER
HIPPOLYTUSBUURT 17.

Heerenschoenen „COWBOY”

in 20 verschillende modellen.

Prijzen: f 3.⁹⁵ - f 6.⁵⁰**MOLENAAR, Wijnhaven**

Telef. 917

**STAATSMIJN
PRODUCTEN**

**HYBRANDSTOFFEN
HANDEL
V.H.S. OLIEMANS**

*Don't be Vague -*ASK
FOR**Haig**

NO FINER WHISKY GOES INTO ANY BOTTLE

Drukkerij Meinema

staat steeds

voor U gereed!

NOORDHOLLANDSCH
LANDBOUWCREDIET N.V.
OUDE DELFT 141

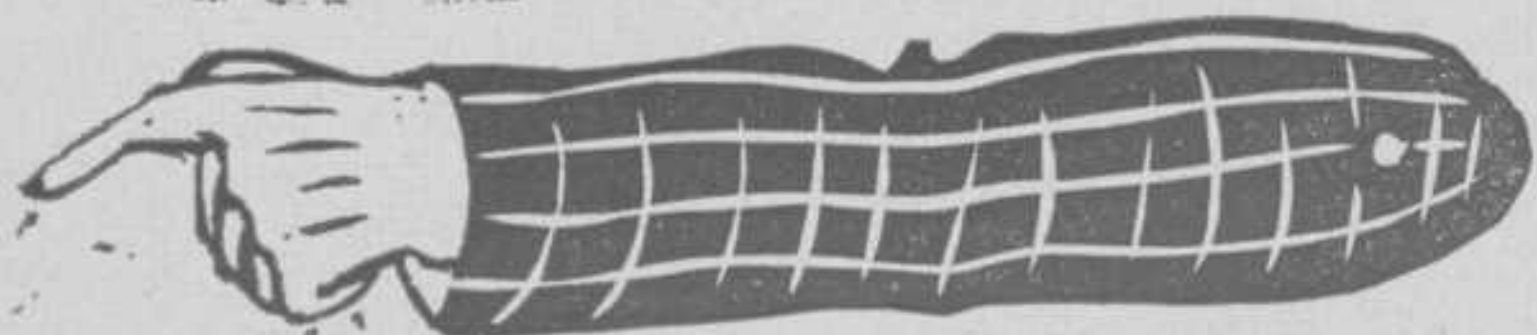
Alle Bankzaken

Agentschap
STOOMVAART My.
„NEDERLAND”

Speciale condities:

Vacantie-reis naar Ned. Indië
voor studeerenden.Correspondent
AMER. EXPRESS Cy.Samenstellen van privéreizen en
excursies n/h buitenland.

Alle reisbiljetten.

PATENT-STUDENTEN-WEKKLOK.

Gebruiksaanwijzing:

Men koope bij den boekhandel een stuk stevig anti-hygroscopisch z.g. karton of bordpapier. Met een scherpe schaar knippe men wijzers en klok langs de geletterde stippellijnen af en plakke klok en wijzers op eerder genoemd karton, ev. bordpapier. Een roestvrije dubbele splitpendrukspijker zorgt dat de wijzers op het daarvoor aangebrachte middelpunt worden vastgehecht. Het geheel vindt nu z'n plaats op de slaapkamerdeur, op ploerterijsooghoogte. Men roepe haar nu boven en oefene met de volgende tijden: 8 uur 22 (v.m. en n.m.) en de gebruikelijke wekuren. Bij een klopsterkte van 12 deci-beaufort kan men de proefneming als geslaagd beschouwen en de klok vernietigen. De oude klok kan dan wederom gebruikt worden.

